

Sygn. akt III KK 172/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 16 lipca 2014 r.,
sprawy **W. A.**
skazanego z art. 190 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 stycznia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 18 lipca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r., uznał W. A. za winnego tego, że w okresie od października 2010 r. do września 2011 r., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu groził w wulgarny sposób K. W. pozbawieniem życia lub użyciem przemocy, w tym również w obecności jej pięcioletniego dziecka i matki, czym wzbudził u niej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną zrealizowane, to jest za winnego przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem W. A. uznany został za winnego tego, że w dniu 28 września 2011 r. w sklepie „S.” znieważył publicznie K. W. plując na nią i kierując do niej słowa powszechnie uznane za obraźliwe, to jest za winnego przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych.

Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz K. W. kwotę 1 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Wyrok powyższy zaskarżony został w całości przez obrońcę oskarżonego. W apelacji obrońca W. A. sformułował szereg zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca W. A. Zarzucił w niej wyrokowi rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny oraz bezpośredni wpływ na merytoryczną treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd drugiej instancji rozważenia zarzutów wskazanych w apelacji oraz zaniechanie dokonania analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w korelacji z podniesionymi przez obrońcę zarzutami apelacyjnymi. Podnosząc powyższy zarzut, obrońca zarzucił nadto, że pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku „obarczone pozostaje wadą immanentnej niedokładności, nie przynosząc jakiegokolwiek realnej odpowiedzi co do kwestii oceny zasadności przypisania skazanemu sprawstwa czynu zabronionego, sprowadzając się w zasadzie li tylko do krytyki stanowiska obrony.”

W kasacji zarzucono nadto rażące naruszenie art. 167 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 2 § 2 w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd drugiej instancji uzupełnienia postępowania o dopuszczenie dowodu w postaci zeznań wskazanego przez pokrzywdzoną funkcjonariusza policji

oraz uzupełniającego przesłuchania pokrzywdzonej, celem zweryfikowania prawdziwości twierdzeń współoskarżonego – P. M.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do W. A. i o „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi właściwemu miejscowo i rzeczowo.”

Prokurator Prokuratury Okręgowej w złożonej pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu, który pozwolił na jej rozpoznanie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji zauważyć trzeba, że w kasacji nie wskazano, który to z zarzutów apelacji nie został rozpoznany przez sąd odwoławczy. Lektura uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku prowadzi do wniosku, że poszczególne zarzuty stanowiły przedmiot oceny sądu *ad quem*, przy czym podkreślić trzeba, że omówienie zarzutu w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego powinno być bardziej szczegółowe i konkretne wówczas, gdy cechy te dotyczą także zarzutu apelacyjnego. Jeśli zarzut sformułowany jest ogólnikowo, brak podstaw do szczegółowego ustosunkowania się do niego. Sąd Okręgowy w B. podkreślił, że podniesiony w apelacji zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów sformułowany został właśnie w sposób ogólnikowy i nie wskazano w nim żadnych konkretnych uchybień sądu pierwszej instancji. Tym samym rozważania sądu odwoławczego mogły także pozostawać na podobnym poziomie ogólności. W uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego odniesiono się jednak do tego zarzutu w sposób staranny, spełniający wbrew twierdzeniom kasacji wymogi art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd ten dokonał ponownej oceny wiarygodności zeznań K. W. w kontekście zeznań jej matki U. oraz zeznań świadka B. U. Poprawność rozumowania sądu pierwszej instancji w zakresie oceny dowodów poddana zatem została kontroli odwoławczej i nie sposób uznać, aby sąd odwoławczy w jej trakcie dopuścił się rażącego naruszenia prawa.

Także drugi zarzut kasacji nie mógł zostać uznany za zasadny. Kwestia przeprowadzenia dowodu z zeznań funkcjonariusza policji, wskazanego przez K. W., funkcjonariusza, z którym rozmawiała ona na temat sprawy, została oceniona

przez sąd odwoławczy i zaakceptował on rozstrzygnięcie tej kwestii przez sąd pierwszej instancji. Decyzja w tym zakresie wiąże się przy tym z oceną wiarygodności zeznań K. W. Brak podstaw do podważenia rozstrzygnięć sądów obu instancji w tej kwestii. Podzielić można przekonanie sądów, w tym sądu odwoławczego co do tego, że pokrzywdzona jasno i przekonująco przedstawiła motywy swego postępowania w tym zakresie.

Brak także podstaw do kwestionowania poprawności stanowiska sądu odwoławczego w przedmiocie potrzeby uzupełniającego przesłuchania K. W. i to zarówno w odniesieniu do treści jej rozmów z funkcjonariuszem policji (zasięganie opinii innych osób, w tym zwłaszcza policjanta, co do tego jak postępować w zaistniałej sytuacji, nie jest raczej zaskakującym sposobem postępowania), jak i w odniesieniu do kolejnej kwestii podniesionej w kasacji, a więc potrzeby zweryfikowania prawdziwości twierdzeń P. M. Okoliczność ta została omówiona przez Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Ustalono w toku postępowania, że pokrzywdzona przyjęła przeprosiny od skazanego, nie wpłynęło to przy tym na ocenę wartości dowodowej jej zeznań. Co do poruszanej natomiast w kasacji kwestii wspominania o broni – przedmiocie przypominającym pistolet, to zauważyć trzeba, że z opisu czynu przypisanego P. M. wyeliminowano w toku postępowania sądowego tę okoliczność.

Reasumując, ocena zeznań pokrzywdzonej mieści się w standardach wyznaczonych przepisami procesowymi i przy zrozumieniu braku zgody skazanego na taką ocenę, brak jednak równocześnie podstaw do uznania, że Sąd odwoławczy dopuścił się w tym zakresie rażącego naruszenia prawa.

Z powyższych względów kasacja została oddalona.